Ч. 105. Субота 23 (10) мая 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — П. Міністер ґр. Бінерт про галицку адміністрацию.

Вчера в міністерстві справ заграничних під проводом п. міністра заграничних справ бар. Еренталя відбули ся дальші наради конференциї міністрів для уложеня спільного буджету. З австрийскої сторони взяли участь в нарадах п. Президент кабінету др. Бек і пан міністер скарбу др. Коритовский, з угорскої сторони президент кабінету др. Векерле і секретар державний Попович, а крім того спільні міністри ґен. Шенайх і Буріян, та командант маринарки ґр. Монтекукколї. Вислїдом нарад було порозуміне, до якого дійшли оба правительства і правительство спільне що-до підвисшеня офіцирскої платні і поправи положеня вояків. Після того порозуміня кредит на підвисшене офіцирскої платні буде вставлений до спільного буджету на рік 1909. Для поправи матеріяльного положеня вояків, їх поживи і підвисшеня платні коштом 7 мілїонів корон, буде вставлена на р. 1909 тілько квота $3\frac{1}{2}$ мілїона, а цілий кредит в квоті 7 мілїонів вставлений буде до буджету на р. 1910. Підвисшене офіцирскої платні має обовязуючу силу від д. 1 жовтня с. р. Вже в сім році на цїли поправи харчу вояків буде призначених 500.000 К. Квота потрібна на підвисшене офіцирскої платні в послїднім чвертьроці сего року буде войсковим зарядом вставлена в дорозї додаткового кредиту до спільних видатків. В справі реченця скликаня делеґаций не прийшло до порозуміня. Отже конечні будуть в тій справі дальші переговори.

В дискусиї, яка вела ся в палаті послів з приводу наглячого внесеня пос. Цеглиньского в справі політичної галицкої адміністрациї, забирав слово між иншими п. Міністер внутрішних справ др. Бінерт і виголосив таку промову:

Висока палато! В наглім внесеню, над котрим тепер радить палата, пп. Цеглиньский і тов. взивають правительство, щоби розслїдило наведені в інтерпеляциях, внесенях і промовах руских послів учинки галицких адміністрацийних властий та видало відповідні розпоряджевя. Вже з нагоди всїляких жалоб, ріжними часами тут вношених, а дотикаючих переводженя всїляких виборів, громадских, соймових і парляментарних, правительство не залишало розслїджувати правдивого стану річи і, де ствержено провину адміністрацийних орґанів, не занедбало розпорядити, щоби винуватих потягнено до одвічальности. Розуміє ся, що не можу тут обговорювати всїх жалоб зокрема, внесених в тій сесиї рускими послами: але й думаю, що можу поминути факти наведені в сій дискусиї, бо всї они відносять до послїдних соймових виборів, а ми й так по сій дискусиї зараз приступимо до иншої, котра специяльно доторкати буде тих виборів.

Передовсім можу загально ствердити, що жалоби на систематичне переслїдоване руского населеня із сторони галицких політичних властий не мають піякої підстави. Коли лучали ся надужитя, то були то надужитя одиниць против одиниць; длятого й не можна властям підсувати тенденций, неприязних Русинам. Я переконаний, що політичні урядники адміністрацийні далекі від таких тенденций. Для того мушу сказати, що некористний суд, виданий взагалї о галицкій адміністрациї, не має підстави; а можу покликати ся також на те, що відносини галицкі знаю по трохи і з власного досьвіду, бо кілька літ прожив я в Галичині, а і опісля їздив туди кілька разів і не за

7)

Воскрес.

Новеля В. Урбана.

(Дальше).

Дон Леоне сперշу зжахнув ся і перепудив ся. Він очевидно не мав наміру дати ся пізнати. Природне, непоборимe чувство, котре внаслїдок того, що він довго і важко відчував брак жінки і дїтий, зросло в силу, котрій не міг оперти ся, спонукало его зблизити ся до Кончетти і пригадати собі давний чар. Як би він лиш трошки був прочував, що Кончетта зможе пізнати его по так довгім часї, то певно не зробив би був того.

— Сіньоріна — відозвав ся він пиняво і змішаний — не знаю — — не розумію — — Якась случайна подібність обманула вас, я — — я не маю ніяких дїтий...

— Так? — сказала на то Кончетта, вимавляючи живо слово по слові. — То ти хочеш нас виречи ся? Нас та й себе самого? Та й за що, тату? О, не говори нїчого, я би тебе межи стотисячами розпізнала в кождім одіню і серед всяких обставин. Чи гадаєш, що я могла би забути твої очи, твій погляд або то легке дотулене твої руки на голові, або тоту історию про незабудьку? О, аж тепер розумію, длячого треба було принести старого Ґраняно і чому все мусїло бути сьвіже і добре. Той, що по перебутій недузї хотів у „Фечча Фреска" прийти до сил, то був тато. Сїдай собі! Нї, не говори нїчого. Ти маєш прийти до сил. Як було, так було. На сьвітї нема лїпшого місця для тебе як „Фачча Фреска". Чи може не правда, Ніколя? Подиви ся на него. То мій тато.

— Кончетто — відозвав ся Дон Ніколя.

— Не говори нїчого. Ти хочеш сказати, що він не добре презентує ся, що він ніякий достойник або що з ним не можна парадувати — говорила она щораз живійше. Здай то лиш на мене. Я вже то направлю, що другі попсували. А чи ти сам перед тим не казав, що правдива любов все поборює? Она не лиш все поборює, она й ублагороднює і все підносить, бо чоловік не любить нїчого, що не миле і не варте того.

Она цїла аж нїби горіла, така була червона з радости і зворушеня. Дон Леоне хотів їй кілька разів перебити, щоби їй пояснити тяжку запутанину, якої готова була наробити, але она не дала єму прийти до слова.

— То мій тато — говорила она зі щораз більшим одушевленем, мов би прочувала, яких трудностий хотять їй наробити, — а я хотїла би знати, що єсть ще сьвятійшого на земли як дитинї єї батько.

— Люба дитинко, послухай мене, що я тобі скажу — відозвав ся наконець Дон Леоне до неї.

— Щож скажеш, тату? — відповіла она з притиском, мов би силувала ся спокійно слухати.

— Кончетто — говорив Дон Леоне тихим голосом — як би то нікого не було на сьвітї лиш я і ти, або як би всї люди так думали, як ми обоє, то все було би добре і ми жили би як в раю. Але так не єсть і длятого треба, а в твоїм і всїх нас інтересї таки конче треба, щоби я ще жив якийсь час укритий з далека від вас.

— Та на що, тату? — відозвала ся она гнївливо. — На що крити ся як злодій в темноті і лазити по ночи? А хибаж хтось слїдить за тобою?

— Нї, нїхто вже не слїдить за мною, але була би то нова нечувана кривда, яку би я зробив тобі і твоїй рідні, як би я тепер, той, котрого уважали за померщого, станув знов між вами яко воскресший. Мати все знає. Она все тобі розкаже а ти зрозумієш, що все так мусить бути, як я кажу. Будь щаслива, Кончетто, і оставай ся здорова. Жертвую охотно остаток мого житя і мого щастя, щоби твоє щастє забезпечити. Addio, моя люба дитинко!

Кончетта не знала що собі робити і розплакала ся рісними сльозами. — Ти хочеш іти, тату? Такий хорий і нужденний?

— Мушу, Кончетто. Спитай ся лиш мами а все зрозумієш.

— Нїколи, нїколи! — стала она противити ся рішучо. — Приречи менї, що знову вернеш, або скажи менї, куди ідеш.

— Піду до Неаполя. То прецї недалеко. Отже будеш вже про мене чути.

— Присягни ж менї, що напишеш до мене, де можу тебе знайти — відозвала ся она і все ще єго не пускала.

— Присягаю тобі, Кончетто, як тебе люблю — сказав він торжественно і пустив ся іти.

Як колиб єї розпука взяла ся, так кинула собою з плачем на крісло, підчас коли єї батько поволи і з трудом ішов по камінних

недбав жадної нагоди, щоби інформуватись о відносинах краю.

В дискусиї, о скілько я зрозумів, говорено не лише про адміністрацию в тіснім значіню сього слова, але також про адміністрацию шкільну, про справи водного права, адміністрацию лісову і т. и.; длятого хочу взагалі зазначити, що правительство признає конечність розвитку державної адміністрациї в Галичині, згідного з духом часу. Недостаточне число повітових політичних властий в Галичині є причиною, що урядники не є в силі подолати своїм задачам. Також і заострені відносини національні вимагають часто інтервенциї властий. До того і поступ та розвиток на поли суспільним і економічним причиняє ся до збільшеня роботи адміністрациї; досить указати на велике число законів, ухвалених як в соймі так в державній раді, а всі они дають політичним властям богато до роботи. Длятого конечне є побільшенє всіх адміністрацийних властий в Галичині; бо хоч галицким урядникам не можна відказати доброї волї і охоти до служби, через вказані трудности адміністрацийний апарат таки нераз не функціонує цілком вдоволяючо, а сторонам немило дають ся відчувати опізненя в урядованю.

Було заслугою ґр. Потоцкого, що бистрим оком добачив той злий стан і почав его усувати. Є то велика несправедливість, що доконаний у Львові злочин вяже дехто з т. зв. галицкою адміністрацийною системою та що уби того намістника робить ся по просту одвічальним за те обуренє, котре нїби то елементарно проявило ся в доконанім на его особі злочині. З уваги на ті обвинувачення мушу покликати ся на признану навіть противниками діяльність ґр. Потоцкого, повну пожертвованя і переняту моральною повагою, на его тепле серце для потреб населеня, на факт, що ґр. Потоцкий бажав помиреня всіх сторонництв, що уряд свій виконував обективно, честно і совістно та старав ся усунути надужитя і по можности приспішувати полагоджуванє справ. Та діяльність его заслугувала би на признанє також у его противників. Замість того не вагано ся указувати на скритоубийство як на діло патріотичне.

Також і новий намістник, обіймаючи свій уряд, заявив, що буде дбати о рівномірне виконуванє законів у відношеню до всіх без ріжниці віри і народности, а передовсім трудитись буде над розвитком адміністрацийного апарату. Правительство сильно буде его попирати в тих заходах, щоби витворити сильну і для всіх верств населеня однаково справедливу адміністрацию. В сїм бачить правительство також і найпевнїйший спосіб, щоби з одної сторони усилити причини до жалоб на адміністрацию, а з другої виробити послух для законів і ухоронити населенє від систематичного підбурюваня. Адміністрация, коли остає в безперервній стичности з населенєм, легко може запобігати погубним агітациям і користно впливати на розвиток публичного добра. Правительство завсїгди уважало за свій обовязок розслїджувати всякі жалоби, висказувані в тій палаті на поведенє властий, а опісля відповідно до вислїдків розслїдів видавати розпорядженя для заради лихови.

Длятого гадаю, що се нагле внесенє єсть безпредметове, бо домагає ся чогось, що правительство й так уже робило або робить. Коли ж внескодавці жадають неупередженого слїдства, котре мали би перевести не орґани політичної адміністрациї, то мушу зазначити, що навіть із становища внескодавців нема достаточної причини недовіряти теперішному намістникови, під котрого управою і контролею ті слїдства тепер буде ся вести. На мою гадку то внесенє не має характеру наглости, длятого прошу високу палату не признати єму наглости.

По промовах ґенеральних бесідників пп. ґр. Дідушицкого і Дашиньского палата в голосованю відкинула наглість внесеня п. Цеглиньского 158 голосами против 114. Нині веде ся дискусия над дальшими наглячими внесенями руских послів в справі послїдних соймових виборів в Галичині.

Новинки.

Львів, дня 22-го мая 1908.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краєвий іменував практиканта цивільно-судового уряду депозитового у Львові, Каз. Козловского ad personam асистентом в тімже урядї в XI клясї ранґи з системізованими поборами.

— **Відзначеня.** П. Міністер просьвіти надав Йосифови Ґеровісови, управителеви школи в Черняві, мостиского повіта в признаню его довголїтної успішної працї в званю учительскім титул директора.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала учителями і учительками шкіл 1-клясових: Людв. Гейнишівну в Шумлянах малих, Йосифа Недзвецкого в Козівці, Ів. Біліньского в Яголььници старій, Вас. Дабендзкого у Вільці, Григора Кіся в Ценеві, Тим. Жука в Грабю; перенесла: Никол. Древницкого в Гаврилівці до 2-кл. шк. в Підвисокій, Макс. Гавлицкого в Хотилюбю до Нинович.

— **Депутация тов—а „Сїльский Господар“**, в склад котрої входили голова тов—а радник Двора п. Гр. Кузьма, голова філії в Олеську о. Тома Дуткевич і член головного виділу В. Сїдельник, представляла ся оногди на авдиєнциї Є. Е. п. Намістникови дрови Бобржиньскому. П. Намістник розвідував ся про діяльність товариства а довідавшись, що се тов—о сповняє свою задачу о власних силах, обіцяв постарати ся для „Сїльского Господаря“ о відповідну підмогу та всякі можливі полекші.

— **Огні.** В ночи з дня 10 на 11 с. м. вибух у Вижници недалеко ринку при берґометскій улици сильний огонь в реальности Файнґольда а звідси перекинув ся на реальність ґр. Рея, де мешкає лїкар повітовий др. Флїнкер. Оба доми були криті ґонтами і огонь розширив ся борзо. На поміч наспіла сторожа пожарна і пожарники з Кут, а спільним їх трудам удало ся огонь спинити і остаточно пригасити. Шкода виносить 40.000 К. а причина огню незвістна.

— **З житя артистів.** В італїяньскім місточку Местре коло Венециї стала ся сими днями підчас представлення в проїзжім цирку слїдуюча страшна подія. Межи артистами були також акробати Рафаелї і его жінка Емма. Якийсь богатий властитель більшої посїлости Дамеріні залюбив ся в хорошій артистці і часто сходив ся з нею. Се добачив случайно Рафаелї і в своїй заздрости придумав страшний плян. Підчас коли его жінка розгойдувала ся високо на трапезї, відвязав Рафаеллї, так що нїхто того не добачив, дротяну линву, що держала руштованє, на котрім висів трапез. Нараз трапез подав ся а артистка, що ще з великою зручностию показувала карколомні штуки, впала з криком на арену і забила ся на місци. До нещасливої прискочив Дамеріні, котрий сидїв між видцями і нахилив ся з плачем над тїло артистки. В тій хвили прискочив Рафаелї з сокирою в руцї і сильним замахом відрубав єму голову. Рафаелї віддав ся відтак сам в руки полициї.

— **Просьба.** Виділ тов. вакацийних осель у Львові звертає ся в просьбою до П. Т. Духовеньства і щирих приятелїв бідної дітвори, щоби зволили брати до себе на час вакаций

сходах на долину і ще за закруті каменистої стежки.

4.

Ся сцена пізнаня не осталась без наслїдків а хоч і як радо була би їх Донна Лючія уникала, то все-таки мусїла розповісти Кончетті на її нагальне жаданє цїлу праву про Дон Леона. Зробила то так обережно, як лиш можна. Вину і кару представила в лагіднїйшім сьвітлї того, що минуло, що вже було далеко. Сам злочин, хоч его й не оправдувала, то все-таки пояснювала пристрастним зворушенєм, котрого жертвою став ся був тоді Дон Леоне а також і нечесть самої кари, страшне багно, той кримінал представила мрачнїйше і менше виразно у віддалї часу і місця, як то Кончетта все виділа.

А все-таки то повідомленє вразило молоду дївчину до самої глубини. Чиста і ніжна згадка про свого батька, яку она носила в своїм серци від дитинячих лїт а котра з ходом часу блїдла і затирала ся щораз більше, але її ставала ідеальнїйшою і красшою, терпіла страшенно від сьвідомости того, що її тато — убийник. Плакала дуже часто. Ходила цїлими днями блїда і мов би з задеревілими чертами лиця, як колиб тота молода, повна житя людина стратила всю охоту і відвагу до житя.

Але якраз в тїй порі, коли Кончетта від всіх була відсунула ся і осамотіла, скріпили ся в ній і доспіли ті погляди і суди о собі і других, які стали ся опісля міродайні для її дальшого поступованя.

Розуміє ся, що тота переміна в молодій дївчині не уйшла уваги Дон Ніколї, котрий що дня її видів, але гадав, що то стоїть в звязи з невиразним поступованєм Дон Дженнара і що она щезне знову, скоро Дон Дженнаро призволить на конець, щоби они пібрали ся. Що до Дон Леона, котрого появи сам був сьвідком, то не представляв собі справи так зле, як она по правді була і потішав ся особливо тим, що він щез знову, отже й не дава причини до дальшого занепокоєня.

Тому то якраз в тїй порі не давав він спокою свому батькови і наставав на то, щоби той раз рішучо поставив справу ясно і сказав, коли весїлє має відбути ся. Єму самому вже надоїло було чекати і той стан, в якім всї знаходили ся, уважав за незносимий.

Дон Дженнаро не знав вже собі ради. Коли син так на него наставав і не давав єму спокою, мусїв він наконець щось зробити, але не хотїв позбути ся тої приятности, щоби він сам перший подав дївчинї тоту — як єму здавало ся — радістну вість, що дає своє призволенє і длятого сказав до свого сина: Анї слова дальше! Ти чоловік без розуму, Ніколю. Нинї по полудни поговорю сам з Кончеттою. Дай менї спокій. З тобою годї на розум поговорити.

Дон Ніколя зміркував зараз, що таки наконець наклонив батька і в першій хвили радости побіг до Кончетти, щоби їй все розповісти. Того однак не сподївав ся, що она так дуже споважнїє. По її лици пересунула ся якась мрачна тїнь і она лагідно, але з цїлою рішучостию спротивилась тому, коли він хотїв її голубити.

— Дай спокій — сказала она. — Якраз тепер, коли твій тато хоче дати своє призволенє, уважаю своїм обовязком сказати тобі все, що у мене на серци а що ти мусиш знати, заким би я твою руку приняла.

— Щож тобі такого на серци? — спитав він здивований.

— Атже ти видів недавно мого тата тут на льоджджі.

— Ах, дай собі спокій з тим. Що то має до нас? Таж его вже нема, пішов.

— Але прийде знову, а щоби ти або твій тато менї пізнїйше не докоряли, що я щось затаїла — —

— Алеж на то все ще час — по весїлю.

— Нї — говорила она уперто дальше — ти мусиш на всякий случай тепер то знати. — І она розповіла єму цїлу історию житя свого батька так, як то їй розповіла мати, зітхала і плакала, але розповіла все докладно.

(Дальше буде).

бідні діти, котрі мешкають в місті а не мають до кого виїхати на село, щоби сьвіжим воздухом трохи скріпити ся. — Товариство висилає що року 40—50 дівчат на оселю, але о хлопцях ані думати не можна, бо нема на се фондів. Се число є однак за мале на сотки зголошень; а сеж прецінь не так велика жертва віджалувати для бідної дитини кусень хліба через час вакаций. — На зазив товариства в минувшім році зголосило ся на цілий край лиш трех добродіїв а іменно: Вп. п. Мария Чехут, о. Савчин і п. Сідельник та взяли до себе по дві дівчинки, за що складає їм виділ тов. щиру подяку. Виділ має повну надію, що в сім році зголосить ся більше таких добродіїв. — Зголошеня враз з точним поданем адреси і числа дітий (хлопці, дівчата) прошу надсилати на адресу: С. Ґерусїньский, Львів, ул. Арсенальска ч. 6.

— Дрібні вісти. Загальні збори членів товариства „Просьвіта“ у Львові відбудуть ся у великій сали „Народ. Дому“ дня 8 червня 1908 т. є. в понеділок лат. Зелених сьвят. — Довірочні збори філії руского Товариства педаґоґічного в Калуши відбудуть ся дня 4 червня с. р. о 1 год. по полудни в салі „Народ. Дому“ в Калуши. — Цісарскі маневри відбудуть ся сего року в полуднево західній Угорщині в днях від 15 до 17 вересня. — Михайло Мармарош, ученик III. кл. ґімназ. в Стрию, син екзекутора податкового, літ 16, втік з дому родичів в сторону як до Львова. — З Бродів доносять, що брати Ґредль зі Сколя купують брідску маєтність за 18 мілїонів корон. — Пні Фр. Ятова згубила вчера в місті чорну торбу з квотою 100 кор. — Віденьский адвокат Квітнер, котрий допустив ся спроневіреня і обманьства і втік з Відня, а котрого відтак зловлено в Константинополи, платив річно до 80.000 К процентів всіляким лихварям.

— Посилка гроший в рекомендованих листах. Асекурацийне товариство „Ню Йорк“ мало виплатити у вересни 1907 р. спадкоємцям обезпеченого в тім товаристві краківского адвоката др. Володислава Лісоцкого, котрий в червни тогож року закінчив житє самоубийством, асекурацийну суму 64.895 кор. Половину тої суми післало товариство рекомендованим листом за зворотним рецепісом до уряду депозитового в Кракові для ще неповнолітних спадкоємців др. Лісоцкого і обезпечило лист на случай, коли би він пропав в дорозї, а другу половину тої суми вислало в такий сам спосіб до заступника вже повнолітних спадкоємців обезпеченого, адвоката др. Іскрицкого. Посилка до уряду депозитового наспіла до свого місця призначеня, підчас коли посилка призначена для др. Іскрицкого не дійшла до его рук. Рекомендований лист, висланий до др. Іскрицкого з сумою 32.447 кор., відобрав в неприсутности адвоката его писар Станислав Раблін, котрий відобране потвердив в той спосіб, що на зворотнім рецепісі підписав свого шефа. Відобравши гроші, втік з Кракова до Росиї. Др. Іскрицкий зажадав тоді від асекурацийного товариства „Ню-Йорк“, щоби оно ще раз виплатило обезпечену суму, а коли его жаданє відкинено, вніс против товариства, іменем спадкоємців обезпеченого жалобу о виплату суми 32.448 корон. Суд торговельний відкинув ту жалобу. Висший суд краєвий, до котрого позовник відкликав ся, порішив справу в користь позовника і засудив запізване товариство до заплати 32.447 кор. разом з процентами і коштами процесу.

— Страшна пригода на зелїзници. В місті Воронежи, в Росиї стала ся на двірци незвичайна подія. Пятнайцять монахинь з Дівиченьского монастиря прийшло відобрати транспорт дерева і нараз на двірци заскочив їх зливний дощ. Монахині поховали ся перед зливою під товаровими ваґонами, що стояли на бічних шинах, не здогадуючись, що ті ваґони будуть небавком виправлені з поїздом. І справді мимо зливи до ваґонів причеплено льокомотиву, котра рушила їх з місця. Роздав ся страшний крик і поїзд спинили. Одній монахини колеса ваґонів відрізали руки й ноги, так, що она погибла на місци, другу тяжко покалічило. Прочі монахині лиш страшенно переляками.

Телеґрами.

Відень 22 мая. „Korr. Wilhelm“ доносить, що стан здоровля Цїсаря єсть знаменитий.

Відень 22 мая. На нинїшнім засїданю палати послів по відчитаню інтерпеляций і внесень приступлено до дальшої дискусиї над пильними внесеньми Русинів в справі виборів до галицкого сойму. Промавляв пос. Вітик.

Відень 22 мая. Міністер торговлї скликав прибочну раду будови доріг водних на 15-го червня на засїданє. На порядку дневнім крім квестий технічних стоїть експертиза в справі каналовій та подане до відомости обчислень що до рентовности водних доріг.

Прага 22 мая. Вчера на передмістю Віногради около 2·30 год. рано поліцияи переходячи коло нового театру нїмецкого, арештував 16-літного кельнера, коли той хотів з револьвера стрілити острим набоєм у вікно помешканя портиера нїмецкого театру. При арештованім знайдено сїм острих набоїв.

Гельзінґфорс 22 мая. Віцепрезидент сенату Міхелїн, шеф департаменгу Дорн і шеф книговодства Іґнаріюс подали ся до димісиї.

Петербург 22 мая. Посли першої думи, засуджені за підписанє виборґскої відозви, розпочали відсиджувати кару з виїмком кількох, котрим кару відложено.

Ню-Йорк 22 мая. Позаяк неможливе, щоби фльота атлянтийска поплила на запрошене Нїмеччини до нїмецких островів Семоа длятого, як доносять до часописий з Вашінґтона, департамент маринарки постановив вислати фльоту кружляків ескадри Тихого Океана.

Антверпія 22 мая. Вчера рано поїзд їдучий до Брукселї наїхав на другий поїзд. Доси стверджено, що згинуло 26 осіб на місци а 33 єсть покалїчених. Під розбитими ваґонами находить ся що богато осіб.

НАДІСЛАНЕ.

— Книжки на премії, польскі і рускі, апробовані Вис. ц. к. краєв. Радою шкільною, молитвенники народні по 50 с., 70 с. і 1 К. Хрестики і медалики та гарні образки доставляє Руске Товариство педаґоґічне у Львові. Замовляйте вчас або: 1) в Руск. Товаристві педаґоґічнім, Львів, ул. Сикстуска ч. 47; 2) або в Книгарни Наук. Тов. ім. Шевченка, Львів, ул. Театральна 1. або в склепі „Взаїмної помочи учит. в Коломиї — „Народний Дім“. — Книжки висилає ся лиш за надісланем вперед гроший або за послїплатою.

— РУСКІ ДИКТАТИ для народних шкіл і до приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича у Львові. Цїна примірника 70 сотиків. „Диктати“ можна дістати майже у всіх книгарнях у Львові, в книгарнях в Бережанах, Коломиї, Перемишли, Н. Санчи, Станиславові, Тернополи і в Черніввцях, а також у автора, котрий висилає „Диктати“ під опаскою (5 сотиків). Рада шкільна краєва рішила зачислити повисшу книжку до книжок, що надають ся до бібліотек шкільних яко підручник для учителїв народних шкіл.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40. **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6 40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·43, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40. **2 45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6 10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 25/7): 6·40.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1 46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї)

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: Адам Кохановецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).